

L' ANADA Á MONTSERRAT

Patria, Fides, Amor.

I

¡PATRIA!

GUAYTEU de gent si 'n raja
y 'n surt de tots costats;
las collas formiguejan
per putxs y xaragalls.

¿Sentiu com enrahonan?
tots parlan catalá;
tots portan barretina:
¡mireu que be 'ls hi escau!

¡Y quin axám de noyas
á doll se va escampant!
quan ellas passen, sembla
que passi 'l mes de Maig.

La fe va ab l' alegría,
qu' avuy s' han dat las mans:
per festas catalanas
pujeu á Montserrat.

La gralla ja refila,
cansons venen y van;
y 'ls cors ¡quin aná' en dayna!
y 'l ulls ¡quin llambregar!

Donzellas cullidoras
de quinze á disset anys,
quan los fadrins se miran
fan bo y mes que mirar.

Y al fi tothom se 'n torna
casat ó enamorat:
l' amor que aquí comensa
no morirá ja may.

La lliga que se 'n fassi
será honrada y com cal,
y tots los fills qu' en nexin
serán bons catalans.

¡Oh gotx! somriu la patria
demunt d' aquets pujals
gronxats per las onadas
d' un vent de llibertat.

Y exas boyrosas penyas
com ombres de gegants
son héroes de la Historia
pel temps petrificats.

Aquell es lo rey Jaume,
l' espasa alta en la ma,
y aquell lo rey En Pere
damunt son cavall blanch.

Y enllá hi há 'ls almogavars,
los Concellers y 'ls Sants,
qu' entorn la Santa Verge
ne fan lo son mortal...

¡Oh fills de Catalunya,
tresqueu aquests penyals!
En ells ¡qui no 's sent héroe!
en ells ¡qui no 's sent brau!

Rojor se' n vé á las galdas,
vigor se 'n munta al bras,
y 'ls ulls tot ho dominan
la terra, 'ls cels y 'l mar.

Veniu, y al entornáusen
un boix vert arrencau;
si alegre es la pujada,
be es trist lo devallar.

Y al anyorar la patria,
torneu aquí al instant:
per festas catalanas
pujeu á Montserrat.

II

¡FIDES!

JA arriba aquell instant—que tant volia;
 Ja soch á vostres peus—Verge María.
 Rosada divinal,—mon cor dolseja,
 y un ayre encisador—lo front m' oreja;
 lo vostre sant alé—pel temple vola
 com núvols de perfums—de farigola,
 y ab tal amorosetx—lo lloch s' aquieta
 que l' esperit s' hi adorm—la Moreneta.

Onadas celestials—de melodia
 están al vostre entorn—de nit y dia;
 los ciris de color—que 's consumexen
 son mil llengas de foch—qu' os benehexen:
 la vostra morenó—tota enllumena:
 ¡també la llum del sol—es ben morena!
 ¡Qué bella os ha fet Deu,—oh donzelleta!
 ¡Ditxos aquell qu' os veu,—la Moreneta!

¿Sentiu d' abaix al mon—la ramor fonda
 dessota 'l nuvolat—que vos enronda?
 Un diluvi de foch—altra vegada
 ofega tots los cors—en ira odiada:
 vostre temple de pau—es la nova arca
 ahont va á trovar refutx—lo sant patriarca;
 en ell guarneix son niu—la colometa,
 qu' aquí 'l veu ben segur,—la Moreneta.

La Fé de nostra patria—no s' allunya;
 mireuse á vostres peus—la Catalunya.

¿Sentiu? son los sospirs—del vostre poble
 qu' es aquell de bras fort—y de cor noble:
 mireulo com acut—en romería
 per aclamaus devot—¡Santa María!
 Catalunya os demana—en plors desfeta:
 tan sols espera en Vos—la Moreneta.

Encara 'l fort pages—de lluny vos mira,
 y prometent venir,—resant sospira;
 pensant la nina en Vos—passa 'l rosari
 y guarda son cast pit—l' escapulari;
 la vostra santedat—tan clara vehuen,
 que fins los descreguts—en Vos hi crehuen
 perquè la vostra gloria—es tant perfeta
 qu' enlluherna á tot lo mon,—la Moreneta.

La verge os diu l' amor—que son pit tanca
 y os ve á portar un cor—de cera blanca;
 lo malalt per curá—os fa prometensa
 d' un bell ciri tan alt—com sa crexensa,
 y 'l pagés espantat,—salvant sa fita,
 las primicias vos dú—de sa cullita:
 Vostre cambra un tresor—la teniu feta
 de presentallas sols,—la Moreneta.

Gran Senyora y Regina—Soberana
 que sempre ohiu lo poble—que os demana,
 ¡quan xamosa es l' alegre—escolanía
 que vostras glorias canta—cada dial
 quan en dolsos concerts—l' orquesta arpeja,
 sembla un vol de coloms—qu' os petoneja,
 y es sa fina armonía—tan dolseta
 que sembla vostra veu,—la Moreneta.

Del august campanar—cau baxa l' hora
 y tot lo mon per ùms—y perlas plora:

terra y cels ha juntat—un sant arcàngel.
 La «Salve» entre esbatechs—d' aletas d' àngel,
 lo monjo mes vellet—en chor entona:
 tot cau agenollat—ni se ni adona.
 Si al cel s' hi gosa tant,—dolsa Mareta,
 ¿perquè no m' hi portau,—la Moreneta?

III

¡ AMOR !

L' AUBA surt vestida de color de rosa
 Ltota enjoyellada per besar los mons,
 y á la llum serena de sa vista hermosa,
 tot esclata en tendres y gentils cansons.

Guayta, amor del ànima: tanta d' hermosura
 may cap fantasia l' ha pogut somiar:
 flors per la montanya, flors per la planura,
 ja la primavera no 'n te mes per dar.

Besos y armonías y perfums y flayres
 cantan tots á l' una l' hymne del amor,
 y la suau rosada qu' ha baxat dels ayres
 ha mullat las plantas y ha cremat mon cor.

Flama ardenta y pura dins mon cor palpita,
 flama mes plasenta que la llar d' hivern:
 ¡ay amor poncella, ton mirar l' excita
 y es lo foch esplendít qu' ha de ser etern.

Viola encatanada dins la vall florida,
jo 't vull dú á una serra de gentil pendent:
hi há un aucell que canta y á gosá 'ns convida;
ab sas tendres notas endolceja 'l vent.

Dintre de sos boscos son coxins las rocas,
y 'ls perfums son besos, y 'ls cantars amors,
poms de fruyta 'ls arbres, fonts de mel las socas
y las dolsas plujas ramellets de flors.

Hi ha una font llisquenta de lluentó fresquíssima,
y los rams tots trahuen lo sabros manná,
y ella es una estada celestial, puríssima;
sembla la matexa que va Adam gosar.

Riu la matexa aura que son front besava
é igual cel blavíssim dalt de tot bastit,
sa verdó, sa flayre qu' encantat gustava.....
tot hi es, menos l' arbre del pecat malehit.

Oh, anem á gosarla, saborosa aymía:
los teus ulls amostrahi, rebossant son vel,
de mes clara vista que la llum del dia,
de claror mes blava que lo blau del cel.

Si per 'ná á la serra no hi veus vias dretas,
los joncars vinclantse prou que te 'n farán:
ja pots trepitjarlas las gentils floretas,
qu' ellas per ditxosas be se 'n donarán.

¡Qu' ets bonical á dintre ta boca tancada,
de suaus primaveras tot un niu tens pres,
y en tos vergens llabis, burchs de mel rosada,
en tos vergens llabis s' ha encarnat lo bes.

L' auba surt vestida de color de rosa,
tot copiant las tintas de lo rostre teu,

com tornant á jove la montanya gosa
quan sobre sa falda Montserrat nos veu.

Dalt d' aquella serra trovarém un temple,
los genolls en terra besarem l' altar,
hi há una Moreneta que 'ls amors contempla
tot lo que tu vulguis ella 't donará.

Te uns ullets d' estrella, de claror galana
que quan miran semblan ton mirar tan grat:
ay! mon cor se creya qu' eras sa germana;
tu ets un floreta de son hort tancat.

Nem, y á l' ombra santa de sa llum benehida,
cullirém tots dosos l' amor, fruyt de mel,
d' aquell místich arbre lo d' eterna vida
qu' en la terra arrela y que floreix al cel.

